ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ ΙΗ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7671
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24—94
ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937

Σελήνη 19 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἡλίου 7.33' Δύσις 5.45'. Κύρου καὶ Ἰωάννου

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΠΕΝΤΕ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΜΕΝΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Β.'

Ἱστορικὸς πράγματι σταθμὸς εἰς τὴν ζωὴν τῆς χώρας ἡ ἡμ Αὐγούστου.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀνεμένετο ἀπὸ ὅλους μία μάχη. Μάχη αἱματηρὰ μεταξὺ δύο κοινωνικῶν καθεστώτων, ἐκείνου ποῦ ὑψίστατο καὶ ὑψίσταται καὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐπεδιώκετο ἀπὸ τοὺς "Ἕλληνας πράκτορας τῆς Μόσχας, μάχη τῆς ὁποίας καὶ ἡ ἔκβασις ἀβεβαία ἐθεωρεῖτο ἀπὸ πάντας, ἐφ' ὅσον καὶ συμμαχίαι ἀκόμη ὑπῆρχον μεταξὺ ἑνὸς μεγάλου μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ μάχη ὅμως προελήφθη. Τὰ ὅλιβερά της ἀποτελέσματα δὲν ἐπῆλθον. Διότι δυνάμεις σώτειραι ἐπεμβάσαι ἐγκαίρως, ἐσταμάτησαν τὸ κακὸν καὶ ἐγκαθίδρυσαν μίαν νέαν κατάστασιν τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὅλοι οἱ ἐχεφοὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ τόπου τότε ἐκρύβησαν. Ὅλοι οἱ ὑπόπτως καὶ ὑπούλως κινούμενοι ἐξηφανίσθησαν καὶ μία μορφὴ ἐσαλάγισεν εἰς τὸ στερέωμα τὴν 4ην Αὐγούστου, ἡ μορφὴ τοῦ σημερινοῦ Κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος ἀναλαβὼν μὲ πᾶσαν εὐθύνην καὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν τὸ ηὐδάλιον τοῦ Κράτους εἰς τὰς χεῖρας του, ἐξεκίνησεν διὰ τὴν ἡμιουρανὴν ἀναγέννησιν τοῦ Κράτους αὐτοῦ.

"Ἐξ μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τότε. Τὶ ἔγινε εἰς τὸ μεταξύ; Τὶ συνετελέσθη καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα: Ποῖον τὸ ἐνεργητικὸν τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως;

Ἰδοὺ τὰ ἐρωτήματα εἰς τὰ ὁποῖα ὄχι λόγοι δίδονται ὡς ἀπάντησις, ἀλλὰ μία ὁλόκληρος πραγματικότης.

Τὶ ἔκαμε λοιπὸν ἡ ἐπιβληθεῖσα τὴν 4ην Αὐγούστου νέα κατάστασις;

Ἰδού: Πρῶτον ὅπλισε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν κατέστησε ἀπὸ στρατιωτικῆς καὶ πολεμικῆς ἀπόψεως ὑπολογίσιμον παράγοντα ἐν τῇ Βαλκανικῇ.

Μὰ πῶς λοιπόν; Δὲν ἦτο ὁπλισμένη ἡ Ἑλλάς;

Ὄχι δὲν ἦτο. Καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ κίνημα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1935, διὰ νὰ φανῇ ἐπισήμως ὅτι εἶμεθα γυμνοί, ὅτι ἡ χώρα ἦτο ἄοπλος, ὅτι ἦτο ἐστερημένη καὶ τοῦ μικροτέρου εἴδους τῆς πολεμικῆς προπαρασκευῆς της. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ κίνημα, διὰ νὰ φανῇ ὅτι εἴχομεν κανόνια χωρὶς ὀβίδας, πυροβολαρχίαν τὴν ὁποίαν ἐστήσαμεν κατὰ τοῦ Στόλου χωρὶς ἐπικρουστήρας, ἀεροπλάνα χωρὶς βόμβας ἐξ οὗ καὶ ἐδανειζόμεθα μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τοὺς γείτονάς μας πέντε ἀεροπλάνα κατὰ τὰς πρωΐνὰς ὥρας τοῦ κινήματος, διότι τὰ ἰδικά μας δὲν εἶχον ὁπλισμόν, τυφεκὶα χωρὶς σφῖγας καὶ γενικῶς εἴμεθα γυμνοὶ ἀπὸ πᾶσης ἀπόψεως στρατιωτικῆς.

Οὕτως εἶχε ἡ κατάστασις. Καὶ εἶνε ἀφάνταστον ὅ,τι συνετελέσθη. Ἀναδημιουργία καὶ ἀνασύνταξις. Ὀργάνωσις πλήρης καὶ ἐργασία ἀκατάπνευστος, ἐδωκαν ἔντας τοῦ ἐξαμήνου τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματά των. Σήμερον ἡ Ἑλλὰς εἶνε ὁπλισμένη. Ἔχει στρατόν, ἔχει στόλον, ἔχει ἀεροπλάνα καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πλήρη ὁπλισμόν. Κατέστη διὰ πρώτην φορὰν στρατιωτικὴ δύναμις μεγάλη εἰς τὴν Βαλκανικήν. Τὰ ὅσα δίδει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, καὶ δίδει τεράστια ποσά, δὲν ἐξαναμίζονται πλέον, οὔτε εἰς μεταθέσεις, οὔτε εἰς μεταβολάς, οὔτε εἰς παντοειδεῖς παροχάς, καὶ δηθὲν μελέτας, εἰς ἀπανηρὰ σχέδια, εἰς ἀχρήστους ἐπισκευὰς στρατῶν καὶ εἰς τόσα ἄλλα. Δαπανῶνται εἰς τὴν πραγματικὴν παρασκευὴν τῆς χώρας, εἰς τὴν πραγματικὴν ἀμυνὰν της, εἰς τὴν πραγματικὸν ὁπλισμόν της. Τὰ περίφημα πρωτόκολλα καὶ τὰ συλλογικὰ διαβήματα μὲ τὰ ὁποῖα εἴμεθα συνειδισμένοι ἄλλοτε δὲν ὑπάρχουν πλέον. Ὁ στρατὸς ἐνεκλείσθη εἰς τοὺς στρατῶνας του καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴ καθαρῶς στρατιωτικὴ του ἔργα καὶ ἡ μέριμνα τῆς Κυβερνήσεως δι' αὐτὸν πραγματικὴ, στοχυκὴ, μεγάλη.

Ἐὰν συμβῇ πόλεμος σήμερον, δὲν θὰ παρατάξωμεν στρατὸν χωρὶς ὅπλα καὶ κρέας ἐπὶ σφαγήν. Θὰ παρατάξωμεν στρατὸν μὲ ἠθικόν, ὠπλισμένον καὶ ἱκανὸν νὰ διεκδικήσῃ τὰ δίκαια τῆς χώρας μας.

Ἐρωτήσατε οἱονδήποτε ἀξιωματικὸν ἢ ὁπλίτην, δυνάμενον νὰ δώσῃ πληροφορίας ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του περὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ θὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν ὅτι: ὅ,τι συντελεῖσθη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐξαμήνου εἶνε θαῦμα. Ὑχυρώσεις παντοῦ καὶ ὁπλισμοὶ τέλειοι.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα συντελέσθη ἐντὸς τοῦ ἐξαμήνου. Καὶ συντελέσθη χάρις εἰς τὴν δρᾶσιν, εἰς τὴν ἐνεργητικότητα, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ νέου Κράτους, τοῦ σιδηροῦ μας Κυβερνήτου.

Ἀλλὰ μήπως μόνον εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν συνετελέσθη ἡ ὀργάνωσις; Μήπως μόνον εἰς τὸν ὁπλισμὸν τῆς χώρας παρετηρήθη τὸ θαῦμα; Μήπως μόνον διὰ τὸν στρατὸν ἡ μέριμνα;

Ὄχι βέβαια. Εἰς πάντα κλάδον τῆς δημοσίας ζωῆς, εἰς κάθε δημοσίαν ἐκδήλωσιν τὸ ἴδιον παρετηρήθη. Ἡ αὐτὴ ἐργασία ἡ ἀκαταπόνητος καὶ ἡ ἰδία ὀργάνωσις. Ρύθμισις δικαία παντοῦ καὶ κανονισμὸς ἰδεώδης.

Καὶ ἰδοὺ ἕτερον ζήτημα, τοῦ ὁποίου ἡ ρύθμισις καὶ ἡ λύσις ὑπῆρξεν ὄχι ἁπλῶς ἐπιτυχὴς ἀλλὰ ἀρίστη, ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπὸ 25ετίας περίπου ἀπετέλει ἕναν μέγιστον ἐμπόδιον εἰς τὸν κοινωνικὸν ρυθμὸν τῆς χώρας μας.

Ποῖον τὸ ζήτημα αὐτό;
Τὸ ἐργατικόν.
Ποία ἡ ρύθμισίς του;
Καὶ περὶ τούτου αὔριον;

ΑΝΔΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΕΣΜΟΥ 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ,

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Χθὲς τὴν 7 καὶ 30' μ. μ. εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀπὸ 20ημέρου συσταθέντος Συνδέσμου ἡ «Ἑλληνικὴ Νεότης» (ὁδὸς Κορίνθου μέγαρον Τριάντη, ἔναν: Ἰταλικὴν Σχολὴν Καλογήραιων) ἐτέλεσε ἡ πρώτη ἐπίσημος συγκέντρωσις τῶν μελῶν αὐτοῦ. Τὴν Ἠην μ. μ. δὲ προσῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κ. Μουδρέας μετὰ τῶν μελῶν τοῦ κεντρικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας κ. κ. Ἀμπατιέλου, Κανελλοπούλου καὶ Κγετοπούλου.

Ἄμα τῇ προσελεύσει τοῦ ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἑ. Ε. ἐγένετο εἰς αὐτὰ ἡ παρουσίασις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀργανώσεως κ. Βασιλείου Βλ. Ἀγτωνοπούλου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου αὐτῆς. Ἀκολούθως εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν τῶν συγκεντρώσεων ἐγένετο ἡ παρουσίασις τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου, τὰ ὁποῖα προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς κεντρικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας ὁ κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος ἀφοῦ ἐν ἀρχῇ ἐξέφρασε τὴν ἄκραν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ καθηγόνες ἐνταῦθα, ὡς ἐκ τῆς ὀργανώσεως τῆς παιδαρχίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν μεταβλθόντες εἰς τὰ θερμὰ χαιρετισμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας καὶ συνέστησεν πρὸς αὐτὰ ζῆλον καὶ ἐργασίαν ἐντατικὴν διότι εἰς τοὺς νέους ἀνήκει ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις καὶ οἱ νέοι εἶναι ἐκεῖνα εἰ ὁποῖα θὰ γίνουν οἱ πρωτοπόροι τῆς ἀναζωπιουγήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν πνοὴν τοῦ νέου κράτους.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Κυβερνήτης, εἶπεν, θὰ ἐνισχύσουν τὸ μέγα ἔργον τὸ ὁποῖον μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ἄλλα καὶ πρὸ πανλάβασε. Μὲ τὴν βεβαίωσιν αὐτὴν ἀναλογισθεῖτε παραλλήλως πρὸς τὴν σοβαρότητα καὶ τὰς εὐθύνας τοῦ ἔργου ποὺ ἀναλαμβάνεται καὶ προχωρήσατε ἐμπρὸς μὲ θάρρος καὶ πίστιν πρὸς τὴν νίκην.

Καὶ κατέλιξεν ζητωκραυγάσας ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰω. Μεταξᾶ.

Τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ κ. Κανελλοπούλου ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαί.

ΛΟΓΙΑ

ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ....

Δὲν μᾶς ἔφτανε, φαίνεται, τὸ «μεγάλο δάσανο τῆς ζωῆς», κατὰ τὸν ποιητή, δὲν κατορθώνουμε νὰ λύσαμε τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ ἀρχίσαμε τώρα ν' ἀσχολούμεθα καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς μεταθανάτου—πῶς νὰ εἰπῶ;—«ὑπαρξῆς» μας καὶ περιπέτειας. "Ἀρχισε, δηλαδή, τελευταῖα νὰ συζητᾶται ν' ἐδῶ ζωηρὰ κ' εὐβόταρα, πῶς εἶναι δυνατὸ καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα νὰ καίωνται οἱ νεκροί. Τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη κυρίως ἀπὸ τὸν ἐπισημονικὸ κόσμο μας πεὸ ἐπικαλεῖται σοβαροὺς σχετικὰ λόγους. Τὰ νεκροταφεῖα—ἀναφέρουν κυρώτερα αὐτοί—προκαλοῦν ἀ ἑκάθεν κινδύνους κατὰ τῆς δημοσίας ὑγείας, μὲ τῆς μολύνσεις ἐβίας στὸν καιρὸ ἐπιδημιῶν παρεξλάπουν ἀκόμη τὴν ἀνάπτυξι τῶν συγχρονισμένων πόλεων, ἐμποδίζοντας τὴν ἐπέκτασί τους στὸ χῶρον ὁπου αὐτὰ ἀπλώνονται. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ—προσθέτουν ἐκεῖνοι ποὺ προτείνουν τὴν καῦσι τῶν νεκρῶν—δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο ψυχολογικὰ κ' αἰσθητικὰ συγκινητικώτερο γιὰ τὸν καθένα «ζῶντα καὶ περιλειπόμενον», νὰ ἔχῃ κοντά του, μέσα στὸ σπίτι του, ἐμπρός στὰ μάτια του, τὴν τέφραν ἀγαπημένων του νεκρῶν, ἀντὶ νὰ σκέφτεται τρομερὰ πῶς τὰ σώματά τους, στὰ σκληρὰ ἐκεῖ κάτω δέθη τῆς γῆς, κατανοῦν «σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία»;

Στὸ ζήτημα τοῦτο ἀντιτίθεται ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ θέλει νὰ διατηρῆσῃ τὴν παράδοσι τῆς ταφῆς. Ὄχι! ἀρνοῦνται οἱ ὀρθόδοξοι κύκλοι καὶ ἰσχυρίζονται πῶς ἀπαγορεύει τὴν καῦσιν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ὅταν ὀστματεῖ τὴν τάχα πῶς: «χοῦς εἶ καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσε». Ἀλλὰ—ὅπως,... ὀρθοδοξότερα καὶ πληρέστατα τοποθετεῖ τὰ πράγματα ὁ ἀκαδημαϊκὸς καθηγητὴς τῆς θεολογίας κ. Δ. Σ. Μπαλάνος, μ' ἕνα του ἄρθρο στὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς περασμένης Πέμπτης—αὐτὸ εἶναι σχεδὸν ἀφελὲς ἐφεύρημα· ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀπαγορεύει, μήτε ἐπιβάλλει τὴν καῦσιν ἢ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ νεκροῦ. Ἂν δὲ ἐπρόκειτο νὰ παρερμηνεύσωμε τὰ χωρία τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, εὔκολα εἶναι στὸ ἀρνητικὸ «εἰς γῆν ἀπελεύσεαι ν' ἀνταπαριθέσωμε ἀκριβέστερα τὸ ἐπάνω τέφρα, πάντα κόνις» ἢ τὸ κυριολεκτικώτερο ἐκεῖνο «τέφρα ἀποσβήσεται τὸ σῶμα», τῆς Σοφίας Σολομῶντος. Ἐξ ἄλλου, ἡ ταφή, ὡς τρόπος ἀφανισμοῦ τῶν νεκρῶν, γίνεται ἁπλᾶ κατὰ συνήθειαν ἀπὸ παμπάλαιους χρόνους, τὸ ἴδιο δὲ θὰ συνεθίσωμε στὸν τρόπο τῆς καύσεως, ἂν τυχὸν ἐφαρμοσθῆ.

Ἂν λοιπὸν ἐπικρατήσῃ τελικὰ ἡ προσδεκτικὴ αὐτὴ ἀντίληψι καὶ ἱκανοποιηθῆ ἡ ἐλπίδα τῶν νεοτεροστῶν, σύντομα τότε ἀσφαλῶς θ' ἀποκτήσωμε καὶ τὸ πρῶτο κρεματόριο μ—δπως διεθνικὰ ὀνομάζεται ὁ κλίβανος ποὺ καίει τοὺς νεκρούς. Ἡ λαΐσι θὰ εἶναι δέβαια πολὺ «en voque» καὶ πρώτη θὰ σπεύσῃ ἡ ἐγχώρια ἀριστοκρατία μας νὰ τὴν... ἐφαρμόσῃ. Ἴσως μάλιστα νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ καὶ ἡ στῆλη τῆς κο(ι)μικῆς κινήσεως:

«Πολὺ ἐπιτυχὴς ὑπῆρξε χθὲς ἡ καῦσις τῆς ἀειμνήστου Παγώνας Νεοπλουσίτου, διεξαχθεῖσα ἐνώπιον σεσυρῶ κόκλου συγγενῶν καὶ ἐκλεκτῶν κεκλημένων. Ὁ ἀποτεφωτικὸς κλίβανος εἶχε καταλλήλως, διακοσμηθῆ ἐνῷ ἀνὰ τὴν αἴθουσαν διεχέετο λεπτότατον ἄρωμα." Ὅταν ἡ σορὸς ἐπυρπολεῖτο, εἰ ἀπαρηγόρητοι οἰκεῖοι ἔκλαιον τὴν νεκρὰν ὑπὸ τοῦς ἤχους γραμμοφώνου, ἀνακρούοντος τὸ πένθιμον ἐμβατήριον τοῦ Μότζαρτ».

Ἔπεισης τότε θὰ τροποποιηθῆ ἐλαφρὰ καὶ ἡ τυπικὴ φρασεολογία τῶν ἐρωτευμάτων. Ἡ «ἐκεῖνο» θὰ δρκίζεται συγκινητικὰ στὸν «ἐκεῖνο» τῆς:

—Σᾶ λατρεύω, χρυσέ μου, μέχρι... κλιβάνου.

Θὰ τροποποιήσωμε καὶ τὸν τύπο τοῦ νεκρικοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀντὶ τοῦ «γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν» θὰ εὐχόμαστε συντεφριμένοι :

—Φωτιὰ νὰ σὲ κάψῃ !...

Καὶ θὰ τὸν πυροπλεῖ κυριολεκτικά.

Θὰ συμβοῦν ἀκόμη καὶ ἄλλα σχετικὰ καὶ πρωτότυπα πολύ: κεφυχισμένος ποὺ θὰ ζῆσῃ, ἀνὰ τὰ ἔη» ὅπως ἔλεγε ὁ μακαρίτης Δ. Λασκαράτος. Ἀλήθεια ἂν ἐζοῦσε σήμερα ὁ σορὸς ἐκεῖνος σατυρικὸς ἴσως ἐμπνέοσαν κανένα δριμύτατο ποίημα γιὰ τὸ συζητούμενο τώρα θέμα. Καὶ εἶμαι δέβαιος ὅτι ἂν τὸν ἐρωτοῦσαν, πῶς θὰ ἤθελε νεκρὸ νὰ τὸν ἐξαφανίσουν, θ'ἀπαντοῦσε κατὰ τὸν τρόπο τοῦ κυνικοῦ Διογένη. Ἐρώτησαν κάποτε τὸν περίφημο ἑκεῖνο φιλόσοφο, τί ἔπρεπε νὰ κάνουν τὸ σῶμα του ὅταν πεθάνῃ ;

—Νὰ μὲ ρίξετε σεὸ δρόμο ! εἶπε.

—Μά, ἄταφο, θὰ σὲ κομματιάσουν οἱ σκύλοι· τοῦ παρατήρησαν.

—Τότε λοιπὸν δάλετέ μου κοντά κ' ἕνα ραβδὶ γιὰ νὰ τοὺς διώχνω... Οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν :

—Καὶ πῶς θὰ τοὺς διώχνεις,

3η ΠΡΩΙΝΗ

Η Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΑΠΟΙΚΙΑΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Κατὰ τηλέτα ἐκ Λονδίνου ὁ Μπάλνεοῦν ἀπαντῶν εἰς τηλμα βουλευτοῦ ἀναπληρωματικῆς ἐκλογῆς καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μέρος τοῦ λόγου τοῦ Χίτλερ τὸ σχετικὸν μὲ τὰς ἀποικίας, φέρεται εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

—Ἀντιτίθεμαι εἰς τὴν παραχώρησιν οἱουδήποτεμήματος τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι ἡ Κυβέρνησις οὐδέποτε θὰ παραχωρήσῃ ἔστω καὶ μίαν ἀποικίαν μας εἰς τὴν Γερμανίαν ἢ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην χώραν.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

ΑΙΓΙΟΝ. — (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Αὔριον (σήμερον) Κυριακὴ καὶ ὥραν 10 π. μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «Ἀνάπλασις» συγκροτεῖται πανηγυρικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου Πολυτέκνων Αἰγιαλείας, ἐπὶ τῇ ἀναρτήσει ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ συλλόγου τῆς εἰκόνος τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Ἰω. Μεταξᾶ. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν αὐτὴν θὰ ὁμιλήσῃ ὁ πρόεδρος τῆς πανελλήνιου συνομοσπονδίας πολυτέκνων κ. Γερ. Δεσποῦνης. Θὰ παραστοῦν δὲ αἱ διάφοραι ἀρχαὶ τῆς πόλεως μας.

—Τὰ θεάματά μας

Ἡ κοσμικὴ μας ζωή, τοῦλο τὸ πολὺ πρόσφατο ἐφέτος τὸν χειμῶνα, ἀνεπτοσωπεύεται ἤδη μὲ μόνους τοὺς δύο κινηματογράφους. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ φιλοτιμοῦνται νὰ ἱκανοποιήσουν τοὺς φίλους τῆς τέχνης, δὲν κατορθθόνουν νὰ ἐργασθοῦν πρὰ μόνον τὴν Κυριακήν, ὅπότε ὁλόκληρον τὸ Αἴγιον, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, «πατεῖ με καὶ πατοῦσε» συνωθεῖται ἀσφυκτικῶς εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῶν. Τὰς ἄλλας ἡμέρας θυσιυχῶς δὲν παρατηρεῖται κομμὶα συγκέντρωσις, ἐὰν ἐξαιρεῖ τὰς συμπαλίας παρακολουθοῦν τὸν κινηματογράφον.

Εἶναι, ἀλήθεια, πολὺ περίεργος αὐτὴ ἡ νοοτροπία τῶν Αἰγιέων καὶ δυσεξήγητος. Διότι κατὰ τὰς ἄλλας κυρίως ἡμέρας προβάλλονται ἐκλεκτὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ ἴδοῦν ὅλοι. Μάλιστα ἡ ἐ.ιχείρησις τῆς «Ἀναπλάσεως» μᾶς παρουσίασε τὸν τελευταῖον καιρὸν σειρὰν ἐξαιρετικῶν φίλμ, ὑποβαλλομένη εἰς μεγάλας οἰκονομικὰς ὑπερβάσεις τὰς ὁποίας ἐν τούτοις ἐπιμένει τὸ κοινὸν μας νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ.

Αὔριον (σήμερον) Κυριακὴν ἡ «Ἀνάπλασις» προβάλλει μίαν ὀμραιοσατὴν ὑπερέτεαν Μαρλέν μὲ τὴν χαριτωμένην Ζανὲτ Μακ—Δόναλ, ὁ δὲ «Μπούρλα» τὴν «Μαζοῦρκαν», τὴν γνωστὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς Πόλα Νέγκρι.

'Ανταποκριτὴς

ἀφοῦ δὲν θὰ ζεῖς, δὲν θὰ αἰσθάνεσαι ;

—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν θὰ αἰσθάνομαι τότε, τί μὲ μέλλει τώρα γιὰ τὰ μετὰ θάνατο :

"Οπερ ἔδει δεῖξαι...

ΚΛ. ΜΙΜΙΚΟΣ

Παρακολουθήσατε ὅλοι ἀπὸ

ΑΥΡΙΟΝ

Μία ἐνδιαφέρουσα Ἱστορικὴ μελέτη

Η

ΤΡΙΦΥΛΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΟΥ 1821

Ὑπὸ Δ. Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΑ.

Γραφεῖσα εἰδικῶς διὰ τὸν «Τηλέγραφον»

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. Τὴν 1ην μ. μ. ἤρχισεν ἡ ἀναμενομένη ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς κοινῆς γνώμην ἱστορικὴ συνεδρίασις τοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχσταγ, ἡ πρώτη εἰς τὴν ἐπιφαν ἐτοῦς. Ἡ Βουλὴ εἶχεν ὑπερπληρωθῆ κόσμου. Παρίστανο οἱ ξένοι διπλωμάται καὶ πολλοὶ δημοσιογράφοι.

Πρῶτος ἐν μέσῳ σιγῆς ὡμίλησεν ὁ Γκαῖρινγ ὁ ὁποῖος ὑπενθύμισεν ὅτι ἡ Βουλὴ αὕτη εἶναι ἴσως ἡ μόνη εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἡμιεξέλεγε μὲ τὴν καταπληκτικὴν πλειοψηφίαν τῶν 99ο/ο τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος καὶ ἐξεδήλωσεν οὕτω τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπ σσσύνην του πρὸς τὸν Χίτλερ.

Ὡμίλησεν ἔπειτα ὡς ὑπουργὸς τῆς κεινοδουλευτικῆς μερίδος τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Φρίκ ὅστις ἐπρόσεινε ὡς πρόεδρος τοῦ Ράϊχσταγ τὸν στρατηγὸν Γκαῖρινγ καὶ τρεῖς ἀντιπροέδρους Ο βουλευταὶ ἠγέρθησαν ἀπὸ τὰς ἕδρας των ὡς εἰς ἄνθρωπος ἐκλεγέντος ὁμοφώνως τοῦ προταθέντος προεδρέου.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρόεδρος Γκαῖρινγ ἔθωσεν τὸν λόγον εἰς τὸν Χίτλερ ὅστις ἀνελθὼν εἰς τὸ Βῆμα ἐξεφώνησε μὲ φωνὴν βροντώδη τὸν κάτωθι λόγον:

—Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι κατὰ τὰ διαρρεύσαντα τεσσαρα τελευταῖα ἔτη, δὲν ἐγένετο μία ἐπανάστασις γιγαντιαῖον διαστάσεων καὶ ἱστορικῆς σημασίας. Οὐδεὶς δύναται νὰ παραβάλῃ τὴν σημερινὴν Γερμανίαν πρὸς τὴν πρὸ 4 ἐτῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα 4 ἔτη ἐπήλθεν μία ἀληθὴς ἐπανάστασις ἐν Γερμανίᾳ.

Ὁ καγκελάριος, ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ αὐτὴ ἐπανάστασις, ἐγένετο σχεδὸν ἄνευ αἱματοχυσίας. Ἀφοῦ ἡ σχολὴ περαιτέρω μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἐξέλιξιν τῆς Γερμανίας, ὁ Φύρερ ἀνεφέρθη εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Ἡντεν καὶ ἐγκαρατήριος ὡς ἐφαλμὴν τὴν ὑπὸ τοῦ "Αγγλου ὑπουργοῦ διατυπωθεῖσαν γνώμην, ὅτι ἡ Γερμανία προτίθεται νὰ ἀπομονωθῇ. Ὁ καγκελάριος, ἐτόνισεν, ὅτι τὸ Ράϊχ οὐδόλως σκέπτεται νὰ ἀπομονωθῇ. Διεσκεδάσαμεν, εἶπεν, τὴν ὑφισταμένην ἔντασιν διὰ σειρᾶς συμφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι συνέβαλον εἰς αἰσθητὴν βελτίωσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως. Ὑπενθυμίζων τὴν συμφωνίαν μας μετὰ τῆς Πολωνίας, ἤτις προσεκόμισε πλεονεκτήματα δι' ἀμφοτέρας τὰς χώρας. Τὴν συμφωνίαν μετὰ τῆς Αὐστρίας, τοῦς ἐξαιρέτου σχέσεις μας μετὰ τῆς Ἰταλίας, τὰς φιλικὰς σχέσεις μας μετὰ τῆς Γαλλίας, Οὐγγαρίας, Ἑλλάδος, Γιουγκοσλαυίας κ.λ.π. καὶ τελὸς τὰς τόσον ἐγκαρδίους σχέσεις μας μὲ σειρὰν ὁλόκληρον ἄλλων μὴ εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἡ συμφωνία ἡ συναφθεῖσα μεταξὺ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας πρὸς καταπολέμησιν τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινδύνου ἀποδεικνύει κατὰ τρόπον πασιφανῆ, ὅτι ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις, δὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἀπομονωθῇ καὶ δὲν θεωρεῖ ἑαυτὴν ἀπομεμονωμένην. Ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις, ἔδωσεν εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Ὁλλανδίαν, τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ κράτη τοῦτα ὡς ἐδάφη οὐδέτερα.

Ὁ Χίτλερ ἐν συνεχείᾳ εἶπεν, ὅτι ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐν τῷ

ταῖ ἠγέρθησαν ἀπὸ τὰς ἕδρας των ὡς εἰς ἄνθρωπος ἐκλεγέντος ὁμοφώνως τοῦ προταθέντος προεδρέου.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρόεδρος Γκαῖρινγ ἔθωσεν τὸν λόγον εἰς τὸν